

Er was eens...

Een luchtig verhaal voor alle leeftijden

Over het ontstaan van
Kampeerbos De Simonshoek
en dat wat vooraf ging...

Over lange mannen, verre reizen en natuurlijk
het levensverhaal van onze Simon...

Geschreven door: Thijs Vossen
Ontwerp en productie: Blitz Reclame

Heel lang geleden, toen mussen nog maar net konden vliegen en schoothonden nog woeste wolven waren, werd hier heel ver vandaan, in een land met de vreemde naam Pruisen, een kind geboren.

“Het is een jongen”, riep de vroedvrouw “maar wel een kleintje zeg”. Zijn moeder en vader keken de kersverse baby aan en zeiden tegen elkaar: “hoe zullen we hem noemen”. Tja in alle drukte rond de bevalling waren ze helemaal vergeten hier over na te denken.

Het was in elk geval een bijzonder kind. Opvallend klein met een vreemde neus. “We zouden hem toch naar opa noemen, was het niet”.

Ja dat was waar, als het een jongen werd, was het al eeuwen de gewoonte in de familie om het kind de naam van grootvader te geven.

Opa heette Simonis, Plompietus, Irmadalos De Bloem. De mensen in het dorp noemden hem kortweg Simon. “Dat zal de naam zijn” zei de papa van Simon en hij gaf hem een dikke kus op zijn neus.

“Toch wel even wennen die neus”, dacht hij nog.

Het geboortjaar van Simon is 1715. Het zijn barre tijden in die dagen waarin struikrovers en bandieten het platteland van Europa onveilig maken. Koningen en keizers komen en gaan en beloven de boeren en burgers vrede en veiligheid maar eigenlijk verandert er niets. In het land waar Simon is geboren komt de jonge koning Frederik Willem I aan de macht. Frederik Willem, voor vrienden Freertje, houdt wel van macht. Als kind heeft hij al geleerd dat macht fijn was. Je bent dan de baas en je kunt doen en laten wat je wilt. Als het je goed uitkomt eet je, je bord niet leeg en als je vader er iets van zegt zet je hem gewoon in de hoek. Fijn toch. Freertje zei altijd: “Macht is nog lekkerder dan een lollie op een stokje”.

Frederik Willem wordt op een morgen wakker en krijgt een geweldig idee. Om er voor te zorgen dat iedereen ontzag voor hem heeft en om zeker te zijn dat hij met zijn leger alle macht krijgt in Pruisen wil hij alleen nog maar lange mannen als soldaat hebben. Hij

besluit dat iedereen die zijn hoofd niet stoot aan de dakgoot te klein is om soldaat te worden. Oh ja nog iets, je mag daarbij niet op je tenen gaan staan. Nog diezelfde week laat hij in het hele land posters ophangen waarin hij vraagt of reuzen zich willen melden om bij hem als soldaat te komen werken.

Boeren, burgers en buitenlui,

Zijne majesteit Frederik Willem de eerste roept lange mannen op zich te melden om soldaat te worden. Als blijkt dat u bij controle door de lijfarts langer dan 2 meter bent komt u in aanmerking voor een functie als soldaat bij de Riesengarde, het leger van zijne koninklijke hoogheid.

U krijgt goed te eten en een mooi uniform. Meldt u zich aan bij de poort van het kasteel. Pas op voor de hond en de dakgoot, de hond is in de rui en de dakgoot lekt. Je kunt niet per E-mail solliciteren, want de computer is nog niet uitgevonden.

Gegroet Frederik Willem de eerste

In het begin komen er van heinde en verre reuzen die een baantje bij de koning wel zien zitten. Wonen op een echt kasteel met mooie torens en kleurige vlaggen, een eigen paard en elke zondag natuurlijk pudding. Tja wie wil dat nou niet. Er is een ding wat al die grote mannen niet weten, Fredrik Willem is geen aardige koning. Hij schreeuwt altijd als hij zijn zin niet krijgt en bij het eten smakt hij als een marmot die een beschuitje gorgelt. Bovendien laat hij de hele dag scheten en peutert hij uit zijn neus met de grote teen van zijn linkervoet. Daar moet je wel lenig voor zijn, maar ook gewoon een viezerik toch. Als eenmaal bekend wordt wat de koning voor een lastpost en een viespeuk is, komen er steeds minder lange mannen naar het kasteel.

Omdat de reuzen zich niet meer vrijwillig melden, betaalt Fredrik Willem zogenaamde ronselaars om reuzen vanuit het hele land te ontvoeren en naar zijn kasteel te brengen. Steeds meer reuzen worden ingelijfd bij de Riesengarde en het leger wordt steeds groter en machtiger. Voor kleine mensen lijkt geen plaats meer te zijn in Pruisen totdat...

Op een morgen wordt de koning wakker en roept hij zijn leger bij elkaar. Hij is heel erg boos, gaat op zijn tenen staan en schreeuwt zo hard als hij kan tegen de reuzen: "wel alle tjakker de jus, waarom worden mijn schoenen niet gepoetst en waarom wordt mijn fluwelen broek niet elke dag keurig geborsteld".

De grote mannen buigen hun hoofd en zijn heel bang voor de koning. "Voor straf geen pudding meer vanavond" moppert de koning. "En nu ik toch boos ben wil ik ook nog zeggen dat de gouden gesp van mijn riem veel beter moet glimmen en glinsteren." Zo daar konden ze het mooi mee doen, die reuzen.

Nou moet je weten dat die gouden gesp niet de eerste de beste is. Deze gesp is gemaakt van het beste honinggele goud dat er in de ganse wereld bestaat. Overdag heeft de koning zijn leren riem met de gouden gesp altijd om.

Als hij zijn pyjama aantrekt legt hij zijn broek over een stoel en de riem met gesp op het linkernachtkastje.

Elke dag moet de gesp voor dag en dauw opgewreven worden volgens hetzelfde ritueel. Het is dan nog zo vroeg dat de koning nog slaapt, snurkt en droomt van nog meer lange mannen om zich heen.

Twee reuzen moeten het nachtkastje en de gesp vasthouden met witte handschoenen. De derde heeft de opwrijfdoek vasten de laatste houdt het blik met poetsmiddel vast. Met hun lange ruggen moeten ze zich ongelofelijk ver voorover buigen, als een riethalm bij westenwind, om de gesp te laten glimmen.

Hij moet op het nachtkastje blijven liggen omdat de koning de gesp altijd binnen handbereik wil hebben. Als de gesp weer helemaal glimt wordt de riem voorzichtig door de lusjes van de broek gedaan. Dan is het tijd om de koning wakker te maken. In het donker trekt deze zijn kleren aan en opent de massief eiken vensters van zijn raam en wacht...

Zolang als de zon het zich al kan herinneren wordt ze pas echt wakker als ze in een spiegel heeft gekeken. Soms gebruikt ze daarvoor een stilstaand watertje, soms de glinsterende oogjes van een tevreden kind, maar het liefst spiegelt de zon zich in de gesp van de koning van Pruisen. Maar de laatste maanden lijkt het of de gesp elke dag doffer wordt. De zon weet wel hoe dat komt. De reuzen die het boenwerk doen zijn te lang om zich zover voorover te buigen, terwijl het werk uiterst precies uitgevoerd moet worden.

Die koning heeft gewoon een tik, denkt de zon. Tja dat is waar, daar valt niet op af te dingen en het blijft niet bij een tik. Bij het schoenen poetsen heeft de koning helemaal een gaatje in zijn hoofd. Het poetsen moet gebeuren als hij ze al aan heeft. Je begrijpt dat dat heel moeilijk is voor een reus, zeker als je weet dat de koning gebreide witte sokken draagt van spitsmuizenwol. O jeetje als die vies worden.

Vroeger gebeurde het door de kabouters op het kasteel, maar sinds de koning alleen nog maar grote mannen wil hebben in zijn domein, zijn deze naar het bos gevlucht.

De koning wordt er knettergek van en hij besluit dat iemand anders al het werk moet komen doen. Hij laat Roderick de slechtste ronselaar tot zich komen en legt hem uit wat de bedoeling is.

“Ga het bos in en vang een jonge kabouter die er gezond uit ziet”.

Als je hem vindt krijg je twintig dukaten en als je er geen vindt moet je maar niet meer terug komen want anders laat ik je meekoken met de knoflooksoep”. “oeps”, denkt Roderick, “als het nou tomatensoep was, maar knoflooksoep, nee die beurt laat ik liever voorbij gaan”. Nou moet je weten dat Roderick al jaren de beste reuzenvanger van de streek is, maar een kabouter vangen is wel even iets anders. In het donkere bos gekomen gaat hij op een omgevallen boomstam zitten en denkt lang na. “Hoe krijg ik een gezonde kabouter te pakken”, zegt hij hardop...

Uiteindelijk haalt hij uit zijn rugzak een grote muizenval en zet die op scherp. Omdat kabouters graag korstjes eten, en wie doet dat niet, opent hij zijn boterhammenzakje en eet de laatste boterham met bosbessenjam op. Het korstje legt hij in de val. "zie zo en nu afwachten". Roderick klimt in een boom en valt in een diepe slaap...

Simon is die dag in het bos op zoek naar eten. Omdat hij, dankzij zijn bijzondere neus als de beste kan ruiken in het dorp, is het zijn taak om er voor te zorgen dat er genoeg truffels, bosuitjes, bessen en wilde appels worden gevonden. Helaas ruikt Simon ook al snel het korstje met jam dat Roderick in de val heeft gelegd.

Op handen en knieën kruipt hij tussen de struiken door en volgt het reukspoor. "Toppie dat moet een lekker hapje zijn"

"Auwwww, help, mijn neus zit vast". Roderick springt uit de boom, neemt snel het papieren boterhammenzakje en trekt het over het hoofd van Simon. "Zo zeg dat manneke is klein, die past er helemaal in". Voorzichtig stopt hij Simon in zijn rugzak en gaat op weg naar het kasteel, dromend van de zak dukaten.

"Luister goed": zegt de koning tegen Simon, "ik zeg het maar een keer, je poetst mijn schoenen, borstelt mijn broek en het aller aller aller belangrijkste is mijn gouden gesp". Simon spitst zijn oren en probeert alles te onthouden. De koning heeft maar liefst 365 paar schoenen.

Elke dag moeten ze schoon zijn omdat nooit van tevoren vast staat welk paar de koning kiest. Ook hangt de kast vol met fluwelen broeken. Rood, groen, geel blauw.

Meer kleuren en modellen dan Simon ooit heeft gezien.

Al dat werk is niet niks, maar Simon vindt het vooral fijn de gouden gesp te mogen poetsen. Een hele eer hoor, vooral omdat hij weet dat ook de andere kabouters in het bos kunnen genieten als het zonnetje zich 's morgens spiegelt en met alle stralen de hele dag het bos weer verwarmt.

Frederik Willem is echter nooit tevreden en hij moppert van de ochtend tot de avond op Simon. Dan heeft hij weer de veters te los gestrikt, dan heeft hij weer de broek niet in de plooiën gevouwen of de verkeerde kant op geborsteld.

Maar vreemd genoeg moppert de koning nooit over de gouden gesp. Deze glimt als nooit tevoren. Maar complimenten geven, dat doet de koning niet.

Simon weet wel waarom de gouden gesp zo straalt...

Steeds vaker moet hij huilen als hij er aan denkt dat hij niet meer in het bos woont. De tranen vallen op de gesp en laten deze nog mooier blinken. Simon mist de vogels en de eekhoorns, de wind, de bomen en de regen. Hij wil zo graag weg uit het kasteel, maar hoe.

De koning vindt het fantastisch om jarig te zijn. Al weken van tevoren stuurt hij kaarten over de hele wereld om mensen uit te nodigen voor zijn feestje. Maar niemand vindt het leuk om op bezoek te komen.

Aan de andere kant is iedereen wel een beetje bang voor die rare koning met al die grote mannen. Om geen ruzie met hem te krijgen sturen ze wel altijd geschenken. In die tijd is Meijel een onderdeel van de Oostenrijkse Nederlanden en dus niet van Pruisen. Ook uit Meijel wordt dan ook elk jaar een passend kado gezonden. Om de koning koest te houden stuurt men een houten kist met de allerbeste asperges.

De burgemeester begeleidt hoogstpersoonlijk de asperges naar de grens van het dorp, hij heeft anders toch niets te doen, en zegt dan de dragers Gebbel en Toon gedag. Drie dagen en nachten moeten ze lopen zonder te stoppen. Nou ja, op een keer plassen na dan. Aangekomen bij het kasteel kloppen ze op de zware houten poort die bezet is met ijzeren beslag. Het duurt altijd even, maar dan gaat deze krakend open en enkele reuzen nemen de kist aan. Nooit zeggen ze dankjewel. De dragers moeten dan wachten tot de kist weer leeg naar buiten wordt geschoven, want daar zit statiegeld op en die moet dus mee terug naar Meijel. Ze lopen met de kist weer drie dagen en nachten tot aan de grens. Hier staat altijd een lange rij met koetsen en rijtuigen. Alles en iedereen wordt gecontroleerd, want reuzen mogen niet het land uit van van Frederik Willem. Onze Gebbel en Toon daarentegen hoeven nooit te stoppen. Het lege kistje is zo klein daar past alleen een...

“Volgens mij pas ik daar in” mummelt Simon als hij de lege aspergekist in de keuken van het kasteel ziet staan. In de kamer ernaast hoort hij de koning smikkelen en smullen van de asperges. Hij heeft dit jaar zoveel geschenken gekregen dat hij nog wel twee dagen bezig is om alles uit te pakken.

Er zit ook veel eten bij en wijn. Uit Gelre krijgt hij bijvoorbeeld twee meter rookworst, uit het zwarte woud krijgt hij een kersentaart van 1,20 meter hoog en uit België krijgt hij maar liefst twee vaten bier en een zak voorgebakken frites.

De koning kan zijn lol niet op. Hij vreet, laat scheten en boert tot diep in de nacht. Door al dat eten past zijn broek niet meer. Zijn riem met de gouden gesp heeft hij al afgedaan en aan de deur gehangen. Zijn knoop zit los en zijn ritssluiting staat open. Wat een vreetzak is het toch.

Simon steekt zijn hoofd voorzichtig om de hoek en als de koning een grote hap neemt uit een Italiaanse appelflap, pakt Simon de riem en haalt er snel de gesp af. Niet omdat hij een dief is, nee hoor, maar omdat hij weet dat wanneer de koning gaat slapen het zonnetje pas weer komt kijken als de gouden gesp voor het open raam verschijnt. Door de gouden gesp mee te nemen blijft het langer donker en slaapt de koning een gat in de dag. En als hij dan eindelijk wakker wordt en zoals gewoonlijk met zijn verkeerde been uit bed stapt, valt hij misschien wel in het gat en voordat hij daar weer uit is, is Simon al een heel eind weg. Zo gedacht, zo gedaan. “Wel spannend” denkt Simon.

De reuzen die die avond keukendienst hebben, pakken de lege kist en dragen hem naar buiten waar de mannen uit Meijel al staan te wachten. “Volgens mij heeft de koning er voor jullie een paar dukaten in gedaan”, zegt een reus. “De kist lijkt wel vol te zitten”. “Wat flauw zegt Gebbel tegen Toon, laten we maar snel op pad gaan, ik verwacht regen”. “Regen dat vind ik toppie”, denkt Simon vanuit de kist.

Eenmaal aangekomen in Meijel zegt Gebbel tegen Toon "Ik ben blij dat het er op zit, ik merk dat ik toch elk jaar weer ouder wordt. De reis lijkt langer en de kist wordt met het jaar zwaarder".

"Gossie, heb jij dat ook", zegt Toon, ik dacht dat het aan mij lag. Het zal toch niet zo zijn dat er echt dukaten in zitten". Snel maken Gebbel en Toon de kist open en daar komt de aap uit de mouw, uhh ik bedoel Simon uit de kist...

"Uhhhhh, wat is dit, wie ben jij, wat, hoe, waarom, uhhh, ik ken jou niet" Toon verschiet helemaal als hij de vriendelijke kabouter uit de kist ziet klimmen. "Tja, waar moet ik beginnen" zegt Simon. "Bij het begin bijvoorbeeld" zegt Gebbel. Hij trekt zijn broek omhoog en gaat er eens even goed voor zitten.

Eerst voorzichtig en stotterend, maar al snel vlot en gebarend vertelt Simon het hele verhaal. Van het wonen in het bos, tot de eerste dag in het paleis en over de tocht naar..."Waar ben ik eigenlijk" zegt Simon. "In Meijel" zegt Toon, "Het kruispunt in de peel. En het is hier goed toeven, ook voor een kabouter, dat weet ik zeker".

"Maar waar moet ik dan wonen, ik wil niet dat de mensen me zien, tenminste voorlopig niet, misschien pas later als de koning er niet meer is". Het is een tijdje stil. Toon lurkt aan zijn pijpje en Gebbel eet uit zijn neus. "Nou ik jou zo bezig zie in die neus" zegt Toon tegen Gebbel, "weet ik wel een oplossing..."

"In het bos, aan de rand van Meijel staat een holle boom. Voor een normaal mens is het maar een heel gewone boom, maar voor een kabouter is het er schitterend wonen". Ook Gebbel wordt enthousiast en even later lopen ze samen met Simon tussen hen in naar het bos op zoek naar de holle boom. Midden in het bos bevindt zich een open plek met het malste gras dat Simon ooit heeft gezien.

Precies in de midden van dat grasveld staat de holle boom. Een eekhoorn kijkt nieuwsgierig naar de bezoekers als deze om de boom heen lopen op zoek naar de voordeur. Simon is meteen verliefd op de boom. "Dit is toppie, ik heb altijd al in een boom willen wonen, keigaaf zeg". Gebbel en Toon zijn apetrots en beloven de boom aan de binnenkant opnieuw te behangen en de spinnen te raggen.

Vlakbij de boom ligt een oude steenoven die niet meer gebruikt wordt. "Toppie, daar kan ik elke dag mijn kabouterpap koken. Hoe heet deze plek", vraag Simon. Gebbel krabt zich op zijn hoofd en Toon fronst zijn wenkbrauwen. "Het heeft hier geen naam". Met zijn drieën denken ze na en zoeken naar een passende naam...

"Ik weet het..., uhh, nee ik weet het niet..., ho stop ik wil het zeggen, nee ik heb een leuke naam.... dan kijken ze elkaar aan en roepen in koor:

" Simonshoek"

Vanaf die dag is Simon weer de gelukkigste kaboutervan op de wereld. Als een echte boomkaboutervan doet hij allerlei dingen voor de grote mensen in Meijel zonder dat ze het weten. Hij maait het gras, zorgt ervoor dat kinderen niet verdwalen, verzamelt eikels voor de vogels die in de winter niets te eten hebben en...

Hij laat de zon schijnen. Elke morgen maakt hij voor dag en dauw de gouden gesp schoon en poetst en polijst deze tot hij blinkt als een bevroren eekhoornkeutel in de maneschijn. Het zonnetje dat opkomt boven de peel spiegelt zich elke dag in de gesp en zorgt ervoor dat het nergens zo een lekkere warme zomer is als in Meijel.

En de koning is die ook nog in beeld? Toen Frederik in de gaten kreeg dat Simon ontsnapt was en de gouden gesp mee had genomen werd hij zo boos dat hij bijna ontplofte. Omdat het zonnetje zich niet meer kon spiegelen in de gouden gesp bleef het namelijk steeds langer donker in zijn land. Overdag liet het zonnetje zich soms nog wel even zien, maar wakker worden dat deed de zon alleen nog maar in Meijel. De koning stuurde alle reuzen het land in op zoek naar alle spiegels die er maar te vinden waren om het zonnetje tevreden te stellen.

Maar de reuzen kwamen niet meer terug want ze waren veel te blij dat ze weg waren uit het kasteel.

Omdat de reuzen ook niet van het donker houden, volgen ze de zonnestralen helemaal tot...

Je raadt het al, de reuzen kwamen ook in Meijel terecht. Steeds meer, steeds grotere groepen. "Lieve hemel, zei de burgemeester, waar moeten al deze mensen logeren". Wijze raad was duur. Ook de gemeenteraad wist het niet. Uiteindelijk ging de burgemeester naar Simon om hem te vragen wat wijsheid was. Deze dacht lang na en zei toen: "Toppie, plaats gewoon een paar caravans in het bos. We maken er gewoon een heus kampeerbos van". "Nou dan weet ik wel een leuke naam", zei de Burgemeester "Kampeerbos De Simonshoek". "Toppie" riep Simon, dan kan ik ook mijn familie over laten komen".

Nee, de koning is er nooit voor een vakantie naartoe gegaan. Maar er is geen enkele reden dat u zich als gast op de camping niet koning voelt. U dient dan ook zelf dit sprookje af te maken door lang en gelukkig, met elkaar, te leven.

Met dank aan Simon.

Nawoord

Voor de betweterige critici onder ons die denken “Het is een sterk verhaal, zal het wel waar zijn”. Ja het is waar. Ooit van het barrièretraktaat uit 1715 gehoord? Een gedeelte van Spaans Opper-Gelder, waartoe onder andere de gehele linker Maasoever vanaf Kessel en Helden tot en met Venray en Wanssum behoorde, werd toen Pruisisch. De tot dan toe onafhankelijke vrijheerlijkheid Meijel werd, met één pennestreek, ingelijfd bij de Oostenrijkse Nederlanden, die vanuit Brussel geregeerd werden. Hiervan getuigt nog steeds de oude grensmaal uit 1761 bij het St. Wilbertspuutje. Daar koning Fredrik Willem I van pruisen (1713-1740) er een lijfwacht van lange kerels, de Riesengarde genaamd, op na hield, namen jongelui van groot formaat, die aan de ronselaars van deze “soldatenkoning” wilden ontkomen, nogal eens de wijk naar Meijel. Ze bleven hier kennelijk vaak hangen en trouwden met een Mééls Dörske, wat de gevolgen voor het nageslacht niet miste. De Meijelsen zouden daarom gemiddeld aanzienlijk langer zijn dan hun buurtgenoten. Dit bleek geen fabeltje te zijn, zoals men wel eens veronderstelt heeft. Bij het bestuderen van de keuringsuitslagen van de miliciens in de periode 1865 - 1877 is gebleken dat 42 procent van de Meijelsen lotelingen langer was dan 1.70 meter, terwijl het percentage voor Helden en Horst slechts 22 procent en voor heel Limburg 28 procent bedroeg. Het is maar dat u het weet.

Tja en dan is er het verhaal van Simon nog die inmiddels is uitgegroeid tot een echte boomkabouter die elke dag weer graag uw gastheer is op Kampeerbos De Simonshoek. Maar laten we eerlijk zijn, wie niet in kabouters gelooft, die is het kind in zich zelf verloren en daarmee het geloof in elk verhaal...

zorg dat u dat niet overkomt.